

# Tot de bodem zinken en toch weer omhoog krabbelen

**De hellegang van Harold. Een Richard Nixon-deskundoloog faalt als familieman en moet zichzelf herontdekken. Toneelgroep Amsterdam maakt er een strakke rockshow van. Je zou het ook een kooigevecht voor gevorderden kunnen noemen.**

De hellegang van Harold. Of hoe een Richard Nixon-deskundoloog faalt als familieman en zichzelf wel moet herontdekken. Toneelgroep Amsterdam maakt er een strakke rockshow van. Je zou het ook een kooigevecht voor gevorderden kunnen noemen. Maar: no pain no gain. Tolstoj wist al dat gelukkige gezinnen maar saai zijn. Neem liever ongelukkige families, die zijn uniek! Regisseur Guy Cassiers past dit uitgangspunt toe op een roman van A.M. Homes, 'May We Be Forgiven' en maakte er de voorstelling 'Vergeef Ons' van. Cassiers verzamelde een aantal acteurs van zijn groep Toneelhuis samen met Toneelgroep Amsterdam en laat deze bijzondere combinatie spelers elke denkbare kwellung ondergaan. Theater als survival of the fittest. Het uitgangspunt: na een scheiding, dodelijk ongeval, moordpartij en veelvuldig prostitutiebezoek is er van het gezin van Harold Silver weinig over. In 2,5 uur moet Harold de scherven oprapen en weer proberen aan elkaar te lijmen. En het begon nog zo leuk met een kerstdiner. Jammer dat Harold het niet kan laten de kalkoen te vingeren en boven het fornuis te flirten met zijn schoonzus. Al snel slaat het noodlot toe als Harold's broer George

wegrent en een dodelijk ongeluk veroorzaakt. Daarom belandt George in een psychiatrische inrichting, ontsnapt en rent weer naar huis. Oeps, daar ligt Harold (wiens vrouw in China op zakenreis is) tussen de lakens met Georges vrouw. Een staande lamp verder slaat zij de laatste adem uit, verdwijnt George naar de gevangenis en moet Harry op zijn kinderen passen. Plus het kind van het echtpaar in die auto. Harold's hellegang wordt niet als hyperrealistische soap gebracht, de acteurs staan op één lijn achter microfoons en spreken elkaar zo op afstand toe. Boven hun hoofd een lichtinstallatie met schermen waarop gebruiksvorwerpen en locaties verschijnen. Een soort gestileerde Times Square. Alhoewel de acteurs elkaar amper aanraken, is het intermenselijke contact zeer intens. Eelco Smits als sukkelige president Nixon-deskundoloog overtuigt in zijn wanhoop. Geen onschuldig slachtoffer, want hij legt (hoewel getrouwd) het met de ene na de andere vrouw aan. Ook als hij inmiddels twee pubers moet opvangen. Eelco Smits verstaat de kunst van de droogkomische oneliners, het ongewild grappig in allerlei calamiteiten verzeild raken. Hij groeit uit tot de everyman, de Willy Loman van dit

verhaal. Hij moet diep zinken, voorduit hij weer omhoog kan krabbelen. Doordat regisseur Cassiers zo'n strikte structuur aan zijn acteurs oplegt (communiceren via staande microfoons) hebben ze tijd nodig om in een swingend ritme te geraken dat de toeschouwer meesleurt. Afstandelijkheid is een gevaar. Voeg daar de eindeloze telefoontjes, jingles, rare stemmetjes en meer aan toe, en het stuk duurt uiteindelijk een half uur te lang. Snoeien in de bestseller van A. M. Homes, dat is nog niet zo makkelijk, maar de voorstelling was er wel veel beter van geworden. Toch valt er genoeg te genieten met een hilarische Chris Nietvelt met haar talloze pruiken en met de acteurs op leeftijd (Katelijne Damen & Luc Vandervost) die de puberkinderen spelen. Vooral Katelijne als Ashley imponeert met een monoloog hoe haar lerars haar langzaam het bed in lokt. Het boek was beter, maar regisseur Cassiers heeft zo'n eigen visie op het verhaal ontwikkeld, dat deze voorstelling een bezoek meer dan waard is. [www.tga.nl](http://www.tga.nl), t/m 9 juni Auteur A.M. Homes bezoekt de voorstelling en spreekt hierover bij het John Adams Instituut op 13 april, [www.john-adams.nl](http://www.john-adams.nl) Foto's: Jan Versweyveld, Kurt van der Elst